

ת"פ 54850/07/19 - מדינת ישראל נגד שמואל יוספוב

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 54850-07-19 מדינת ישראל נ' יוספוב

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת ראשון לציון

נ ג ד

הנאשם: שמואל יוספוב

בשם המאשימה: עו"ד מודיש ארדני

בשם הנאשם: עו"ד בני ברקי

הכרעת דין

כתב האישום

1. ביום 31.1.18 בשעה 19:24 לערך נהג אפיק גמליאל (להלן: אפיק) ברכב (להלן: הרכב) באזור התעשייה בראשון לציון וזיגזג בין מכוניות בכביש, כשבמושב שלצדו ישב הנאשם. השוטרים אלעד בנעים ואורי פלג (להלן: בהתאמה: אלעד, אורי, ובצוותא: השוטרים) נסעו בשתי ניידות אחרי הרכב והבחינו באופן נסיעתו. לאחר שהרכב נעצר והניידות אחריו, יצא הנאשם מהרכב והחל להתרחק מהמקום. השוטרים הורו לו לעצור ולא להתרחק, אך הנאשם המשיך להתרחק מהרכב, ניסה להיכנס לבניין סמוך, אז נחסם על ידי אורי. בתגובה אמר הנאשם לאורי "למה מי אתה?", וכשהאחרון ביקש ממנו להזדהות סירב באומרו "י'מזדיין, מי אתה בכלל י'בן של זונה". אורי נכנס לניידת על מנת לרשום את מספר תעודת הזהות של הנאשם. אז הכניס הנאשם את ראשו לניידת ואמר לאורי "למה מה עשיתי י'זבל". בתגובה יצא אורי מהניידת וביקש מהנאשם להירגע, ואילו הנאשם מצדו נצמד לאורי, איגרף את ידו ואיים "אני אזיין אותך, תיזהר". בשלב זה הודיע אורי לנאשם כי הוא עצור ואחז בידו בכוונה לאוזקו. הנאשם התנגד בכוח למעצרו, בכך שניסה להשתחרר ודחף את אורי. בהמשך לכך הגיעה למקום השוטרת נטלי בן נון (להלן: נטלי), שסייעה לשוטרים בבדיקת הרכב וזהות הנאשם. לאחר שהנאשם נעצר והוכנס לניידת ובעת שהיו בדרכם לתחנה, קילל את נטלי באומרו:

"מי זאת השוטרת הג'ינג'ית השרמוטה הזאת", "אני מכיר את הבת של זונה השרמוטה השוטרת הזאת", "אני אזיין אותה בתחת שתצעק", והמשיך בכך גם בתחנה כשקילל ואיים על נטלי: "י'בת זונה, י'מזדיינת, י'שרמוטה, חכי ותראי מה יהיה לך". בגין מעשיו יוחסו לנאשם עבירות הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט-1969; איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

מענה ומהלך המשפט

2. במענה מיום 2.8.20 כפר הנאשם באשמה. לא הייתה מחלוקת על כך שהנאשם יצא מהרכב וסירב להיענות להוראות השוטרים. בתמצית, טענת ההגנה היא כי השוטרים פעלו בחוסר סמכות לעיכובו של הנאשם ובהמשך למעצרו, וכי עמדה לנאשם הזכות להתנגד בכוח למעצר לא חוקי. הנאשם כפר בטענה כי הרכב "זיגוג" בכביש, אלא שלטענתו גם אם כך היה, הדבר איננו מקים עילה לעיכובו, קל וחומר למעצרו, בהיותו הנוסע ולא הנהג. הנאשם הודה שבמהלך השיח עם השוטרים הוא ניבל את פיו, אך הכחיש את תוכן הקללות ובעיקר את האיומים המילוליים המפורטים בכתב האישום, כמו גם את הטענה שנצמד לאורי באופן מאיים תוך הנפת אגרופ. אשר לנטלי, הנאשם הודה שקילל אותה אך הכחיש שאיים עליה. התיק נקבע להוכחות ליום 25.11.20.

במסגרת פרשת התביעה העידו השוטרים והוגשו דו"חות פעולה שערכו (ת/6, ת/7); העידה נטלי והוגש דו"ח פעולה שערכה (ת/5); העיד השוטיר דוד סלומון שביצע מספר פעולות חקירה (הוגש מזכר ת/4); העיד השוטיר אורן יעקב שחקר את הנאשם. כן הוגשו חקירתו של הנאשם (ת/1); דו"ח מעצר של הנאשם (ת/2); דו"חות ומזכרים באשר לדגימת שתן שנלקחה מאפיק לאיתור סמים (ת/3). להגנה העידו הנאשם, ובדין מיום 10.2.21 (לאחר שלא התייבב במועד, ולאחר מספר דחיות) העיד אפיק. כחלק מפרשת ההגנה הוגשו חקירתו של אפיק במשטרה (נ/1), דו"ח מעצר של אפיק (נ/3), מפת האזור כפי שהוצאה על ידי הסנגור מאתר "גוגל מפות" (נ/2). כן הגישה ההגנה התקן אחסון נייד (נ/4) ובו סרטון של מעין "שחזור" שערכה בשילוב הנאשם, אפיק והסנגור, ותמונות שצולמו במהלך אותו "שחזור".

דין

3. לא ראיתי להפריד בין פירוט הראיות לבין הערכתן, ואלו יובאו במשולב כחלק מפרק הדיון. אומר כבר בפתח הדברים: עדויותיהם של עדי התביעה (בדגש על אלו שנכחו במהלך האירועים: אלעד, אורי ונטלי) נמצאו עקביות, מפורטות במידה הנדרשת, בעלות היגיון פנימי וחיצוני, משתלבות זו בזו, כמו גם עם תוכנם של דו"חות הפעולה שהוגשו (ת/5 - ת/7). עדי התביעה העידו בעיקר מזיכרונם (במיוחד אלעד ונטלי), זכרו פרטים מהאירועים, ניכר כי השתדלו לדייק בדבריהם, ללא ניסיון להשחיר את דמותו של הנאשם מעבר לתיאור מדויק של מעשיו. בקצרה - העדים נמצאו מהימנים, וניתן לבסס ממצאי עובדה על דבריהם. מנגד, עדויותיהם של הנאשם ואפיק לקו בחוסר היגיון, היעדר עקביות, "זיגוג" בלתי פוסק בין גרסאות (כמו בנהיגה - כך בעדויות), ניסיונות להתאים את התשובות לשאלותיה של התובעת, ובקצרה - מצאתי אותן בלתי מהימנות, וכאלו שאינן מאפשרות קביעת ממצאי עובדה.

4. כזכור, הנאשם לא כפר בכך שסירב להיענות לדרישות השוטרים להתייצב ולהזדהות, אלא שלטענתו רשאי היה לפעול כפי שפעל, הואיל והשוטרים פעלו בחוסר סמכות, ללא יסוד סביר לחשד וללא בסיס חוקי לעיכובו, ובהמשך לכך למעצרו. דינה של הטענה להידחות. דו"חות הפעולה מובהקים: "במהלך סיור שגרתי הבחנתי ברכב מסוג הונדה עם שני אנשים ברכב, הרכב נסע וזיגזג בין רכבים, נסעתי אחריו ללא כחולים עד עצירתו ברחוב פלוטיצקי..." (ת/6); "במהלך המשמרת נסעתי ברחוב פלוטיצקי לכיוון צפון והבחנתי בניידת של 401 אשר נסע אחרי רכב שמספרו 310947 שזיגזג בין רכבים ו- 401 נסע אחריו..." (ת/7). כך גם בעדויותיהם של השוטרים בבית המשפט (פרו' מיום 25.11.2020 עמ' 20 ש' 24-26, עמ' 21 ש' 11-12: "רכב שנסע בזיגזג זה מעלה לי את החשד, יכול להיות אדם שיכור, תחת השפעת סם, יכול להיות אלף דברים", עמ' 22 ש' 7-8, 17-18, עמ' 26 ש' 4-7, עמ' 27 ש' 20-23, עמ' 29 ש' 25-30, עמ' 30 ש' 12-22). השוטרים הסבירו מפורשות כי האופן המחשיד בו נסע הרכב הצדיק כשלעצמו עיכוב ובדיקת זהות של נוסעי הרכב כולם.

שתי ניידות משטרה הדולקות בצוותא אחרי רכב חשוד אינן בגדר אירוע נעים למעורבים. ואכן, הנאשם הבחין בשתי הניידות ("שמתי לב במראה לשתי ניידות משטרה מאחורינו" (ת/1), וכך גם בעדותו לפני (פרו' מיום 25.11.2020 עמ' 35 ש' 3-4). אפיק בעדותו אישר כי הנאשם הוא שהבחין בניידות משטרה שנוסעות אחרי הרכב, ועדכן אותו בכך. נוסף על כך שעדויותיהם של השוטרים מהימנות עליו, הן משתלבות היטב עם דו"חות הפעולה (ת/6, ת/7) ועם כך שהנאשם הבחין בניידות ועדכן בכך את אפיק. יותר מכך, אילולא נסע הרכב באופן מחשיד, מדוע לשוטרים לדלוק אחרי? אין בידי לקבל את טענת ההגנה לפיה דו"חות הפעולה חסרים פרטים מהותיים במידה המצדיקה דחיית גרסתם של השוטרים. גם אם ניתן היה להרחיב, דו"חות הפעולה מספקים, ודי בהם, לבטח בהצטברות הראיות עליהן עמדת לעיל. מכאן, אני קובע כממצא עובדתי כי הרכב נסע כשהוא מזיגזג בכביש באופן שהקים חשד שהצדיק, למצער, עיכוב של הנהג (אפיק) והנוסע שלצדו לצורך בדיקת זהותם, כמו גם לצורך ביצוע פעולות נוספות דוגמת חיפוש ברכב (שאכן נעשה, אך איננו רלוונטי לכתב האישום). שתי הערות נוספות בהקשר לאופן נסיעת הרכב: א. ההחלטה ליטול מאפיק בדיקת שתן לאיתור סמים (שלא נמצאו, ת/3) מתיישבת עם חשדם של השוטרים כי אפיק נהג "בזיגזג" בשל השפעת סמים. ב. העובדה שבטרם החיפוש ברכב נשאל אפיק האם הוא מוכן לביצוע חיפוש, אין בה כדי ללמד שהעיכוב והחיפוש נעדרים יסוד סביר לחשד, כטענת ההגנה.

5. לאחר שנעצר הרכב יצא ממנו הנאשם והחל להתרחק מהשוטרים, חרף קריאות השוטרים לעברו. כך עולה מדו"ח הפעולה של אורי (ת/6), ומעדויותיהם של השוטרים בבית המשפט. הנאשם עצמו הודה כי לא נענה לקריאות השוטרים לעצור, והתקדם לכיוון הבניין מבלי למסור את פרטיו (פרו' מיום 25.11.2020 עמ' 35 ש' 6-18). גם אפיק אישר כי הנאשם יצא מהרכב והמשיך ללכת, זאת בזמן שהוא עצמו (אפיק) נענה להוראות השוטרים והמתין ברכב (פרו' מיום 10.2.21 עמ' 22 ש' 2-5). כבר במעשים אלו ביצע הנאשם עבירה של הפרעה לשוטרים במילוי תפקידו.

6. חרף התנהגותו של הנאשם, בשלב זה עדיין לא הוחלט לעכבו. ראו ת/7, ובפרט עדותו של אורי בבית המשפט: "הוא קילל בצורה אגרסיבית, 'בן זונה'... אמר לי 'מזדיין, מי אתה בכלל, יה בן של זונה'. בשלב מסוים שלקחתי אותו לניידת כן לזהות אותו, ובזמן שאני ישבתי בתוך הניידת והוא היה מחוץ לניידת הוא הכניס את הראש שלו לתוך הניידת ואמר 'למה מה עשיתי, יה זבל'. יצאתי אליו וביקשתי ממנו להירגע. בשלב הזה הייתי עוד מאוד עדין איתו. עוד לא עיכבתי אותו למרות כל הקללות. ואז הוא נצמד אליי, איגרף את היד ואמר לי 'אני אזיין אותך, תיזהר'. בשלב הזה הודעתי לו שהוא עצור. תפסתי לו את היד, הוא התנגד והשתולל, הורדתי אותו לרצפה וכבלתי אותו, תוך שהוא מתנגד

למעצר" (פרו' מיום 25.11.20 עמ' 26 ש' 27 - עמ' 27 ש' 2). הדברים עולים גם מעדותו של אלעד: "במהלך הזה פלג כשקיבל את האיומים, שמואל הצמיד לו אצבע לכיוון החזה, לפי מה שאני זוכר, התקדם אליו פנים מול פנים, כמה סנטימטרים בודדים. בשלב הזה הודעתי לו שהוא מעוכב, סירב לעיכוב, פלג עצר אותו" (פרו' מיום 25.11.20 עמ' 20 ש' 30-32). דבריו של אפיק בחקירתו במשטרה מתיישבים אף הם עם גרסת השוטרים: "ש. מה קרה עם שמואל והשוטרים? ת. ביקש ממנו תעודת זהות, זה אמר לו משהו, הוא אמר לו משהו, ושם לו אצבעים והכניס אותו לניידת" (נ/1 ש' 56-57). ניסיונותיו של אפיק להסביר את ההבדלים בהתנהגותם של השוטרים כלפיו, אל מול התנהגותם כלפי הנאשם, לא עלו יפה: "ש. השוטרים קיללו אתכם? ת. לא. ש. צעקו עליכם? ת. לא. ש. הרביצו לך? ת. לא. ש. ואז הם באו לשמואל והחלו להרביץ לו? ת. כן. ש. קיללו אותו? הרביצו לו? ת. קיפלו אותו לרצפה ושמו עליו אצבעים. ש. השוטרים קיללו את שמואל? ת. לא. ש. אז למה אתה חושב שאזקו אותו בכוח? ת. לא יודע" (פרו' מיום 10.2.21 ש' 3-16). הנה אם כן, אפילו עד ההגנה שהובא מטעמו של הנאשם מאשש, הלכה למעשה, את גרסתם של השוטרים באשר להתנהגותו של הנאשם באירוע. אני מקבל את גרסת השוטרים וקובע כי הנאשם התנהג כלפי השוטרים באופן פרוץ ואלים, קילל אותם, הפריע לעבודתם, איים על אורי, והתנגד בכוח ובאיומים למעצרו.

7. גם בכל הנוגע להתנהגותו של הנאשם בניידת (בזמן שהובל אזק לתחנת המשטרה, כשהוא מקלל נמרצות את נטלי), ובהמשך לכך בתחנת המשטרה (קללות בלתי פוסקות שהוטחו בנטלי, לרבות איום מפורש "חכי ותראי מה יהיה לך"), מצאתי כמהימנה את גרסתה של נטלי אשר נתמכת בעדויות השוטרים ובדו"חות הפעולה, ואפילו קיבלה חיזוק בחקירתו של אפיק ובעדותו. ראו ת/5, ת/6, ת/7. ראו נ/1 ש' 60-65. מתוך עדותה של נטלי: "אני גם קראתי את מה שכתבתי, ואני גם זוכרת את האירוע. חשוד ששמו שמואל יוספוב, בתחנה כשהוא עצור, קילל אותי. אני לא זוכרת את הקללות, אני מעיינת בדו"ח הפעולה. אני מתנצלת מראש על המילים "יאל בת זונה, יאל מזדיינת, יאל שרמוטה, חכי תראי מה יהיה לך". זה היה ללא הפסקה. הוא אמר את הדברים האלה בהמשכיות שלא נגמרה" (פרו' מיום 25.11.20 ש' 29-32). נטלי הכחישה מכל וכל את הטענה שכיוונה לעבר הנאשם "אצבע משולשת", ועדותה זו מקובלת עליי. כאמור, שמא בגדרי למעלה מן הצורך, עדותה נתמכת לא רק בעדויותיהם של השוטרים, אלא אף בעדותו של אפיק (פרו' מיום 10.2.21 עמ' 41 ש' 30 - עמ' 42 ש' 4).

8. אתייחס עתה בקצרה לטענות הגנה שלא זכו לליבון עד כה:

(-) טענה למחדל חקירה בכך שלא נבדק בזמן אמת קיומן של מצלמות אבטחה (הפעולות מושא מוצג ת/4 בוצעו בחלוף 4 חודשים ממועד האירוע, וראו מנגד מצלמות אבטחה שהוצגו בסרטונים ובתמונות שהציג הנאשם מזירת האירוע - נ/4). גם אם נכון היה לשלוח למקום חוקר זי"ט (זירה טכנולוגית) על מנת לנסות ולאתר מצלמות אבטחה, אין בכך כדי לפגום באופן מהותי בהגנתו של הנאשם. ראשית, ממילא מצלמות אבטחה מקליטות תמונה בלבד, ללא שמע, ובמקרה דנן רלוונטיים בעיקר הדברים שנאמרו על ידי הנאשם, משהם אלו שהובילו סופו של דבר למעצרו. שנית, אין טענה לקיומן של מצלמות אבטחה בדרך, כאלו שיכולות לתעד את אופן נסיעת הרכב (האם זיגזג, אם לאו). שלישית, עדויותיהם של השוטרים בשילוב הממצאים הנוספים, כמפורט לעיל, מהימנות ומבססות את מעשיו של הנאשם.

(-) טענה למחדל חקירה בכך שלא נרשמו דו"חות פעולה של שוטרים נוספים שהשתתפו בפעילות: הן אלעד והן אורי נסעו לבד בניידת (בנפרד), ומכאן שדו"ח הפעולה היחיד שחסר הוא של מתנדב שפעל בצוותא עם נטלי (פרו' מיום

25.11.20 עמ' 18 ש' 24 - עמ' 19 ש' 10). לא מצאתי בכך מחדל ממשי, לבטח לא כזה הפוגם בהגנתו של הנאשם. ראו ע"פ 1745/20 מחמד עקל נ' מדינת ישראל (11.2.21, פסקה 19): "כידוע, על מנת לבסס ספק סביר ולהביא לזיכוי של המערער נדרש מחדל מהותי היורד לשורש העניין ומקפח את הגנתו (ע"פ 5073/11 חנוכה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (12.11.2014); עניין ראש, פסקה 16)".

(-) אשר לטענה כי גם בהינתן האופן בו נסע הרכב, לא קמה לשוטרים סמכות לעכב את אפיק והנאשם, טענה זו נדחית בשתי ידיים. משעה שקבעתי קיומו של יסוד סביר לחשד, הרי שאין מדובר אך בזכותם ובסמכותם של השוטרים לברר את המצב לאשורו, אלא שזו חובתם. תפקידם של השוטרים לשמור על המרחב הציבורי, על ביטחון הנוסעים בדרך ועל ביטחון הציבור בכלל. כחלק מהגשמת חובתם זו שומה עליהם לבדוק את המעורבים בתרחיש המתואר לעיל, ובמסגרת זו, לדרוש את הזדהותם של השניים. ההגנה לא טענה לאכיפה בררנית, בכך שכתב האישום הוגש אך כנגד הנאשם (ולא כנגד אפיק), ובדין נמנעה מכך. הנאשם בהתנהגותו האלימה, המאיימת, המבזה ופורצת הגבולות הביא על עצמו במו פיו ומעשיו את מעצרו, ובהמשך לכך את כתב האישום שהוגש כנגדו, ואין לו להלין אלא על עצמו. על מנת לבסס את טענתה לחוסר סמכות הפנתה ההגנה לבג"ץ 4455/19 עמותת טבקה - צדק ושוויון ליוצאי אתיופיה נ' משטרת ישראל (25.1.21, להלין: ענין טבקה). אין הנדון דומה לראיה. בענין טבקה עמד בית המשפט העליון על כך ש"הפעלת הסמכות שבסעיף 2 לחוק תעודות זהות שעניינה הדרישה מאדם להזדהות באמצעות הצגת תעודת זהות אינה מותנית בקיומו של חשד סביר לביצוע עבירה, אך היא כפופה למגבלות המנויות בפרק ג' לחוק המעצרים ולקיומה של זיקה רלוונטית בין הדרישה להזדהות ובין המידע המצוי בתעודת הזהות, לרבות עצם קיומה של תעודה כזו" (פסקה 24). בענייננו קבעתי כי התקיים חשד סביר לביצוע עבירה.

(-) אשר לטענה כי אין איום בדבריו של הנאשם (הועלתה במענה לכתב האישום, ולכאורה נזנחה בסיכומים): הנאשם איים הן על אורי בשטח (במילים ובהתנהגות: נצמד לגופו של אורי, הניף את אגרופו בכיוונו ואמר לו "אני אזיין אותך, תיזהר"), והן על נטלי בתחנת המשטרה ("חכי תראי מה יהיה לך"). בכל אחד מהמקרים עולים דבריו ומעשיו של הנאשם כדי איום מוחשי שנועד להפחיד או להקניט את מושא האיום.

9. המאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לספק סביר אשמתו של הנאשם, ואני מורה על הרשעתו במיוחס לו.

ניתנה היום, ד' אדר תשפ"א, 16 פברואר 2021, במעמד הצדדים